
DICHTERBIJ

Henk

Door **Paul Hemels**

Vijfentwintig jaar NVSPV.

En Henk is gestopt met werken.

Twee belangrijke gebeurtenissen voor alle 2509 sociaal psychiatrisch verpleegkundigen in Nederland.

Een kwart eeuw zijn we verenigd, en voortdurend verdiepen we ons: innovatie, onderzoek, kennis en vaardigheden. We houden elkaar op de hoogte van ontwikkelingen en veranderingen. Wat werkt wél? Wat kan beter? En hoe doe ik dat dan?

Tijdens de landelijke studiebijeenkomsten motiveren en inspireren we elkaar. En toch... heb ik soms mijn bedenkingen.

"Ik heb haar stevig geconfronteerd met haar gedrag, en haar duidelijk gemaakt dat ze wel heel snel vlucht in de slachtofferrol", zegt de sociaal psychiatrisch verpleegkundige na het eerste crisiscontact met een nieuwe cliënt. De ernstig depressieve vrouw verlaat vertwijfeld het gebouw.

"Ik heb eens goed ruzie gemaakt, hij moet niet denken dat hij de regie zomaar kan overnemen", vertelt een collega trots, nadat hij het gesprek beëindigd heeft. Ik vraag mij af of er nog een vervolgspraak zal plaatsvinden.

"Hij wil niks, is al vijf keer bij me geweest, geen hulpvraag, ongemotiveerd, ik kan niks voor hem doen. Uitschrijven!" Maar als hij steeds terugkomt... dan wil hij toch iets?

"Ja kijk, ik weet niet of je hier wel pást", zegt de doorgewinterde sociaal psychiatrisch verpleegkundige tegen zijn nieuwe collega. "Ik bedoel, je bent zo kritisch, zo serieus. En wij gaan hier toch gewoon onze eigen gang hoor..."

In de wandelgangen, bij team- en beleidsvergaderingen, en zelfs tijdens intervisiebijeenkomsten is de FWG-inschaling hot item. Wat wordt het: 55, 60 of 65? Want we doen toch zoveel méér...

"Lezen? Wanneer dan? Toch niet in mijn vrije tijd... Kom nou!"

Onnodig confronteren en benoemen, ongeoorloofd ruzie maken, ongestraft externaliseren, verregaande gemakszucht, de eigen gang gaan, uitgebreid en langdurig discussiëren over functiewaardering en salariëring. En lezen... écht niet! Vrij is vrij.

Vijfentwintig jaar NVSPV.

Tijdens de studiemiddagen ontmoet ik enthousiaste collega's, die verslag doen van hun ervaringen en bevindingen. Over methodieken en strategieën. Over vraaggestuurde zorg en oplossingsgerichte hulpverlening. Over zorgvernieuwing en projectimplementatie. Over wetgeving. Cliëntenparticipatie. Bejegening. Cultuurverschillen. Onderzoeken. Boeken en publicaties.

"Ik heb het allemaal wel gezien", zei mijn collega Henk enkele weken voordat hij gebruik ging maken van de vutregeling. En hij heeft gelijk, hij heeft veel gezien. Meer dan vijfentwintig jaar lang volgde hij de ontwikkelingen, en paste ze zoveel mogelijk toe in zijn praktijk. Natuurlijk maakte hij af en toe ook fouten, en soms ging hij misschien wat te snel. Maar... hij viel wél op! Henk wist wat hij deed. Henk had lef.

"Ik heb het allemaal wel gezien", dezelfde uitspraak hoorde ik onlangs van een andere collega. En ik weet (hij heeft het mij zélf verteld): sinds het beëindigen

van de studie - inmiddels vijf jaar geleden - heeft hij nooit meer een boek ingekeken. Geen artikel meer gelezen.

Henk heeft het wel gezien, de ander niét.
En Henk liét ook iets zien. Vijfentwintig jaar lang.
Ik neem een voorbeeld aan Henk.